

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Rosenkilde, Christen Nyemann.; [Chr. Niemann Rosenkilde].
Titel Title:	<u>Den ulykkelige Edvard : en Vrøvleroman</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : i Commission hos Boghdr. Bakke, ca. 1855
Fysiske størrelse Physical extent:	8 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Den lykkelige Svand.

59. - 134.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021953890

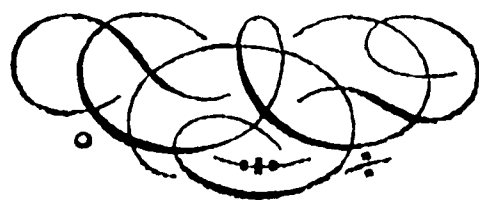
7
134

Den

ulykkelige Edvard.

En Brovleroman.

Kjøbenhavn.

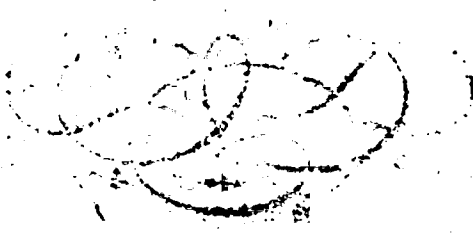
Faaes i Commission hos Boghr. Bakke, Møntergade 53.

Trykt hos F. E. Bording.

39

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

Ordenen rullede op og ned ad Gaderne og Lynilden knittede i den skønne Morgenstund Slag i Slag, da den uheldige Edvard sprang ud paa Gangstien, lukkede forsigtigt Vinduet efter sig, saae op til Himlen, ralte de smaae, hvide Hænder i Beiret, ilede saaledes ad Strandveien mod Kjøbenhavn og raabte — O! I Guder!

Hans Kone, ung og deilig, opdragen med den største Kunst i en høiere Dannelsesanstalt, maatte han, for ikke i den strænge Kulde at gaae uden Frakke og Hat, lade blive tilbage som Pant hos Kromanden i Gluefester, hvor hun med utrættelig Flid arbejdede paa sine 2 nye Romaner — „Caroline, eller was thut die Schwesterliebe nicht“, — og „Amalie som Kone, Søster, Svigerinde, Commandeerssergeant og dog god Kone i sit Huus“, — medens hun med hellig Ivert tænkte paa Udarbejdelsen af en ny tragicomist Opera, kaldet „Schlesvigholstein“ eller „Landet fundet og forsvundet“ med indlagte Charakterdandse og utallige Optog og Optøier af Dhr. Beseler, Reventlou, Tiedemann og Francke m. fl., og mange ynkkelige Tableauer af Dvirin Müller i Svømmesele med Damer.

Og det var med god Grund at den uheldige Edvard var saa betydelig uheldig, thi Skjæbnen havde paa det ubarmhjertigste traadt saavel ham som Konen i Hælene; for ikke længe siden havde hun saaledes paa

en smuk Søndag Eftermiddag ladet en fortræffelig Kogebog trykke paa Kattuntrykkeriet i Padua, men Bysfogden i Holbet fandt de deri foreskrevne Retter altfor rørige og ikke passende til Bondestandens sande Tarv, og da han dernæst, med høiere Tilladelse, antog, at den deri saa meget anbefalede Gullerods-Komplot muligt let i visse Tilfælde kunne give den første Anledning til at fremkalde Tanter hos Amagerbonden, der under visse Omstændigheder kunne tage en skjæv Retning og sandsynligt, ved agiterende Bestræbelser udbændigt fra, gjøre en skadelig Indvirkning paa hans naturlige sunde Sands og roesværdige Ligegyldighed for hvad der ikke vedkommer ham, og da heraf let den første Spire kunde udvikles til fremtidige ubetimelige Onsker og Begjæringer, der igjen kunne lede til practiske Forsøg paa Foretagender, hvorved Andres velerhvervede Rettigheder muligt kunne blive udsatte for at krænktes, — — saa forbød han meget viseligt Bogens Læsning i Holbets Amt og satte en Priis Tobak paa hendes Hoved.

Uden Hjem og Paraplui, ja næsten uden Klæder, vandrede dette ulykkelige Ægtepar omkring fra Sted til Sted sultende efter selv kun en ringe Deel af det ethnographiske Museums utallige, overflødige, grønlandste Dragter og chinesiske Solstjærme, — men Etatsraad Thomsen hørte ikke deres Klager og havde da heller Intet at undvære. Bestændigt forfulgte, havde de ikke engang Tid til at spise den Mad, de ikke havde med dem, og for at vildlede saavel Herreds- som Bysfogderne gif de med hvert Skridt frem, to Skridt tilbage.

Dog dette hans Kones literaire Uheld alene vilde ikke have kunnet nøde ham til offentligt at udsende i den atmosfæriske Luft et for hans religiøse Sind saa fortvivlende Udbrud, som: O! I Guder! nei ogsaa i sin egen Person var han bleven forfulgt af Stjæbnen,

— vel havde han forsøgt sig i flere forskjellige Livsstillinger, men havde dog aldrig kjendt den stille og rolige, sorgløse og derfor saa saare lykkelige Tilværelse, hvorved en Ultapper i Kjøbenhavn befinder sig saa ubeskrivelig vel.

Født paa Vandet, det vil da sige paa det store salte Hav, og altsaa, af Gud veed hvilken Grund, engelsk Borger, havde han modtaget sin første Opdragelse og Dannelselse paa den jydste Hede blandt det vinstribelige Nomadefolk, som man sædvanligt kalder Skjeldringer eller Natmænd; dog forfaldt vor Helt aldrig til de af mange af hans Samtidige nærede Bildfarelser, at det i en snæver Bending er tilladt at laane Livets daglige Fornødenheder hos andre, der deraf have mere end de selv kunne fortære, nei ingenlunde, — hans naturlige sunde Sands og meget muligt ogsaa Læsningen af adskillige Pritis skrifter, som Dagen, Hollard Nielsens danske Ugeskrift og Aftenbladet havde ikke blot fremkaldt, men ogsaa befæstet den Overbeviisning i hans Bryst, at Mennesket skal arbejde i sit Ansigts Svød for det daglige Brød og at selv den simpleste Arbejder er sin Løn værd.

Som sagt han var forud for sin Samtid og havde allerede i ung Alder gjort mangt et grundigt Indblik saavel i Land- som Statshuusholdningen og derved var han kommen paa den lykkelige Tanke, at en god Ansættelse som Dientjener hos et rigtigt fornemt og rigt Hershabs vistnok maatte kunne føde sin Mand og muligt endda give et lille Overflud, som, hvis man aldeles ikke havde andet Brug derfor, med Taknemlighed vilde modtages af Statsgjældsafbetalingselskabets bortløbne Kassierer, en Slags Godgjørenhed, der var godt anseet hos høiere Bedkommende, da muligt derved end mere af Statens Indtægter kunne afsees til behagelige men kostbare Foretagender.

Det lykkedes ham ogsaa virkelig, uagtet Kartoffel-
sygen og Dyrtiden i Forbindelse med at Frygten for
Cancelliets Beslaglæggelser havde sat ham diverse graa
Haar i Hovedet, at opnaae en saadan Tjeneste hos en
meget fornem og velhavende Familie, hvor Konen gik
med i Huusholdningen og Bordet stod dækket endog foran
Sengen om Natten.

Men Intet paa Jorden er fuldkommen tilfreds-
stillende, hverken Søren Kirkegaards Permissioner eller
hans Philosophi, saalidt Skolelærernes Lønning som
den danske Marines Virksomhed, og saaledes hændte
det ogsaa at dette fornemme Ægtepar, for hvem alle
Midler stode til Raadighed og som kunde have levet
som 2 Blommer i eet Æg og ene offret sig afvejlende
til godgjørende og fornøielige Bestjæftigelser, — til
Uddeling af gudelige Bøger og derefter til Bordets
og andre ædle Nydelse, — at dette Ægtepar, siige vi,
havde Sorger, fremkaldte ved hvad man gemeenlig
kalder ægtefabeligt Rjævleri, men som i den fornemme
Verden kaldes „Scener“.

Uagtet Konen var noget tunghør, var hun dog
inderlig from, men desværre havde hun en altfor stor
og i betænkelig Grad flesvigholstenstindet Familie, der
søgte at trække saa meget som muligt fra Huset, — og
naar nu Manden undertiden fandt, at hendes store
Godhed og Føielighed gik for vidt og gjorde et svagt
Forsøg paa at tage lidt af de oversflødige Gaver til-
bage igjen, bleve saavel Koner som Familien fortryde-
lige og det Tillidens og Kjærlighedens Baand, som
saa smukt bør sammenknytte Ægtefolt, saavel som Jord-
drot og Fæstebønder, blev foruroligende løsnet, indtil
høiere Hensyn, navnlig det Onskelige i Huusfredens
Bevarelse, nødte Manden til at krybe til Korset —
og — søie Familien, hvorpaa Baandet igjen traf sig
ligesaa stramt som før, — men Taarerne fløde rigeligt

ned ad hans Kinder, til Trøst for hans ømme Samvittighed og sølsomme Hjerteslag, som vilde have gjort en simpel Borgermand og navnlig en Stomager i Christenbernitovstræde, stor Ære.

Under saadanne Omstændigheder kunde Edvard vel have de bedste Udsigter til, hvad man kalder — at smøre sin Ære, — og han havde allerede ladet alle sine Frakker forsyne med mange og dybe Lommer og tilforhandlet sig den bekjendte fabelagtigstore Madspand fra gamle Kongevei, — men Sjæbnen var ham igjen i Hælene; med hver Dag tiltog nemlig Concurransen, idet saavel Civile som Militaire, Christne som Jøder søgte og opnaaede lignende Ansættelse og aflagde utallige Prøver paa alle til Faget henhørende Færdigheder og Hundekonster.

See dette voldte ham bestandig Sorg og Ærgrelse, og tog ham mangen feed Bid af Munden, og da den udtømte Helligdagsanordning derhos forbød ham at arbejde om Søndagen, — hvorved han tidligere havde tjent sig mangt et Gratiale navnlig hos flere fornemme Damer, — var Tjenesten langt fra hvad den havde været, men dog endnu tilstrækkelig til rigeligt Underhold for en Familie udenfor Bøndestanden og med Udgang til Herstabet's Kjøkken og Kjelder.

Saaledes stode Sagerne i Europa, da netop en Nat lige paa Slaget 12, Herren i Huset døde, og fra den Tid daterer sig den ulykkelige Edwards ubeskrivelige Ulykke; vel fulgte han, som alle, der havde levet med den salig Afdøde, Sophie Bonhofs Exempel, og græd Taarer som Pottebeen, men Entens Omstændigheder vare ikke med de bedste, — Livsfornødenhederne og navnlig Gaaseleverposteierne steg foruroligende i Priis og alle Julemærker saavel som den unge Hr. Sørensens Ansigtstræk tydede paa en forestaaende Revolution i Forholdene.

Den uheldige Edvard fik en gammel Uniformsfrakke og et Krøllejern tilligemed sin Studsmaalsbog, og med denne under den ene Arm og sin Kone under den anden vandrede han, af Skjæbnen slagen, men ikke overvunden, ligesaa lidt som Slesvigholstenerne under Bonins og Willisens Commando, — paa sin Fod til Slusester, hvor han besluttede at afvente Begivenhedernes Gang, medens han spiste nogle blødfogte Æg og læste med stor Andægtighed den samme Dag udfomne lille Spaadomsbog „ved Thronstiftet“.

Neppes havde han endt Læsningen og kastet Dinene mod Himlen, da hans Blik faldt paa Barometret, men dettes foruroligende Stigen saavel som Kragernes varseljende Flugt om Cancellibygningen, frembragte en saadan Uro hos ham, at han ikke kunde modstaae en mægtig Trang til med al Behændighed at springe ud af Vinduet, for igjen, styrket paa Sjæl og Legeme, at begive sig ud paa Livets Reglebane; — vi have i det Foregaaende seet ham udføre dette og ile mod Kjøbenhavn under det for hans moraliske Charakter saa betegnende Udraab: O! I Guder!

